

MỤC LỤC

Lên đường. 7

Đây, New York. 10

TÔI VẪN MONG TRỞ LẠI...

Sài Gòn. 19

Hà Nội. 24

Huế. 31

HẰNG ĐÊM TÔI VẪN NGHE...

Lam. 39

Nhung. 43

Linh. 48

Hà. 53

Tâm. 58

Phương. 63

Ly. 67

Thu. 75

Thanh. 80

VÀ CỐN CÀO, TÔI NHỚ...

Bánh cuốn nóng. 89

Phở Nam. 96

Canh bún. 103

Bún thang. 108

Món Huế. 114

Cơm tấm. 122

Bánh xèo. 128

Bún mắm. 133

Bánh canh. 141

Bún thịt xào. 145

Món Hoa. 150

Hủ tiếu. 156

Lời yêu thương dành cho Quà vật. 161

Đôi lời về cô giáo dạy Văn
đã giảng tôi nghe về bún thang. 170

Lên đường

Anh rất thật anh là lúc anh biết lên đường
nhẹ gọn.

Có nhiều lúc tôi nghỉ, thôi đến lúc phải lên đường rồi. Tôi sẽ kéo va li ra ngoài và đóng cửa lại, không đóng sầm lại, chỉ thật nhẹ nhàng.

Nhưng tôi hèn và sợ không biết đằng sau cánh cửa kia là gì.

Tôi đã bắt đầu có ước mơ này từ lúc mười ba, mười bốn tuổi. Có một ngày như thế anh đi, anh đi đâu về đâu, ngọn gió hư hao thổi suốt đêm thâu. Chỉ đi thôi, vì đã đến lúc rồi.

Có nhiều lúc tôi thấy mình là người dở nhất thế giới. Tôi sống bằng nỗi sợ, từng hành động,

từng lời nói, từng hơi thở, từng giây từng phút. Sự yếu đuối và nhạt nhòa từ bên trong thấm ra cả bên ngoài. Ướt đẫm và nhỏ giọt.

Có nhiều lúc tôi thấy mình là người giỏi nhất thế giới. Một cá thể lẽ ra đã bị buộc rời đi từ rất lâu rồi lại tồn tại đến bây giờ, có một công việc, thuê một căn nhà, làm vừa đủ những nghĩa vụ của một công dân trong xã hội hiện đại. Người từng định ra cột mốc hai mươi lăm tuổi lại sắp ba mươi.

Bây giờ tôi đã hiểu. Thật ngạo mạn khi nói rằng mình hiểu cuộc đời, nhưng tôi nghĩ mình đã hiểu đủ nó là gì, ta phải làm gì và nên trông đợi điều gì.

Sống rất khó. Ai bảo sống dễ thì tôi xin được phép ganh tị. Mỗi người có một hạn định, kẻ thấp đành phải ganh ghét người cao.

Có nhiều lúc tôi quỳ xuống xin sự bình yên, có đôi khi tôi lại không cần bình yên nữa. Tôi muốn có một ngày mình được vui vẻ thoải mái,

vui thực sự, vui ngắt ngây, tròn vẹn đủ đầy từng giây từng phút.

Ăn thật ngon, đi những nơi thật đẹp, làm những điều thật thú vị, hôn người yêu, nắm tay bạn bè, ôm chặt gia đình, và đến nửa đêm, khi trên tay cầm một ly vang đỏ, tôi sẽ nhìn thẳng vào mắt mọi người và nói.

“Đến lúc rồi, mai tôi sẽ lên đường.”

Tôi lên đường không phải vì ngày hôm nay kết thúc. Tôi lên đường không phải vì những ngày khác ở đây buồn và dài đằng đẵng nhưng lại trôi đi quá nhanh.

Tôi lên đường không phải vì trái tim bay lên với mây trời. Tôi lên đường vì hạn định, vì đồng hồ đang gõ nhịp trong tôi.

Tiếng tích tắc ấy, tôi đã nghe từ rất lâu rồi...

Đây, New York

Tôi “lớn lên” ở New York.

Dẫu chỉ sống ở New York ba năm, sự gắn kết với thành phố này kỳ diệu tới mức cả khi xa rời, tôi vẫn mơ về New York, vẫn buồn khi thấy thành phố bị đại dịch tàn phá, vẫn lo lắng nhiều cho bạn bè ở “quê hương” của mình, và vẫn mong một ngày mình được trở lại để thoải mái đi dạo ở Central Park.

New York đẹp lắm.

Cái đẹp của New York đôi khi không được phản ánh đúng và đủ trên phim ảnh và báo chí. Nếu có ai nghĩ New York chỉ đẹp vì có nhiều tòa nhà cao chọc trời thì người đấy đã sai lầm hoàn toàn.

Thậm chí, những tòa nhà này là điểm tôi ít yêu nhất ở New York – tôi chưa bao giờ đến một thành phố nào chỉ để trả mấy chục đô rồi leo lên một tòa nhà cao thật cao ngắm nhìn quang cảnh.

Cái nhìn bao quát nhiều khi cũng thú vị, nhưng nó không thật. Nó không phải là thứ bạn thấy mỗi ngày khi đi trên phố.

Để yêu một vẻ đẹp, bạn phải ngắm nhìn vật thể ở cự ly gần, gần sát đến nỗi bạn nhìn ra lỗ chân lông của người mình yêu.

New York có lỗ chân lông không bé, thậm chí là có cả tí mụn, thế mà anh vẫn đẹp đầy cá tính. New York đẹp nhất vì phố, và tôi thì là *fan* đặc biệt của những con phố.

Cảm giác yêu phố phường này tôi ít thấy được khi thăm nơi nào, thậm chí ở quê hương của mình là Sài Gòn.

Tôi chỉ cảm nhận rõ nét duyên của phố Hà Nội và phố New York. Hà Nội thì không cần nói

hiều nữa, nhưng New York thì quả đặc biệt. Có những con phố ở West Village, Greenwich Village hay Lower East Side đáng yêu đến mức ngày cuối tuần rảnh rỗi thì tôi chỉ có một hoạt động là... ngồi tàu bốn mươi phút xuống *downtown* đi dạo.

Phố New York không to rộng như ở những thành phố khác ở Mỹ, cũng chẳng nhỏ bé chen chúc như Hàng Mã, Hàng Lược...

Phố đẹp nhất vào mùa thu khi lá cây đổi màu vàng đỏ, nhưng ngay cả khi lá rụng vào mùa đông thì vẫn mang cảm giác ấm áp lạ thường.

Tôi cũng thích New York vì tàu. Vốn là người không thích phương tiện giao thông cá nhân, tôi đặc biệt yêu những thành phố có hệ thống giao thông công cộng tốt.

Ở trong khu vực Bắc Mỹ, tính cả Canada và Mỹ, thì New York là thành phố duy nhất mà bạn có thể sử dụng 100% tàu điện ngầm để đi làm, đi chơi, đi chợ, từ trung tâm hành chính đến công viên, từ hàng mỳ đến bãi biển.

Tàu chạy 24/7 và đưa bạn đến mọi nẻo đường, nên dẫu nó có bẩn và chật đến đâu, tôi cũng không phiền.

Và chẳng, việc thấy một chú chuột trên đường ray mỗi sáng đi làm đã trở thành một nét đặc trưng... đáng yêu của thành phố này rồi.

Tôi yêu tàu điện đến nỗi có những hôm đi chơi tận 4-5 giờ sáng vẫn sống chết ngồi tàu về nhà chứ không bắt taxi, phần vì sợ tốn tiền, phần vì muốn ngắm bình minh khi tàu đến Queens và ra khỏi lòng đất.

Các chú bác dậy sớm đi làm ngày cuối tuần, còn mình ngắm bình minh rồi đi về... ngủ. Mỗi người sống một nhịp khác nhau, nhưng tại một thời điểm bất kỳ, tàu luôn chạy và có ít nhất một người ngồi trong một toa bất kỳ.

Tại một thời điểm bất kỳ, thành phố luôn hoạt động.

Nhưng tôi không thích lắm cách người ta miêu tả New York là thành phố không bao giờ ngủ.